

Arrest

nr. 172 447 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die ontvankelijk werd verklaard op 13 oktober 2010.

1.2. Op 19 september 2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Verzoeker stelde een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing. Met arrest nr. 97.986 van 27 februari 2013 werd de beslissing vernietigd.

1.3. Met het advies van 12 april 2013 evalueerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw de medische problematiek ingeroepen bij aanvraag van 21 september 2010.

1.4. De aanvraag werd ongegrond verklaard op 16 april 2013. De beslissing werd ter kennis gebracht op 2 juli 2013. Tevens werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten, bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, onder bijlage 13. Dat zijn de bestreden beslissingen.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Z., A. (...) (R.R. : (...))

Nationaliteit : Marokko

Geboren te Kariat Laazib op 01.01.1960

Adres : (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

de Arts- adviseur stelt in zijn verslag dd. 12.04.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven van het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen date en terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zou sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout. Zij betoogt:

“Het middel bestaat uit een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, van artikel 3 EVRM, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij] (en diens ambtenaar) in ieder geval dient te onderzoeken of er in casu al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst en aldus of de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst dient na te gaan.

1. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of

orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij. Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: (...).

2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt, de gezondheidstoestand van verzoeker geenszins banaal is. Bij verzoeker werd immers chronische lumbalgie t.h.v. beide knieën vastgesteld zodat hij zich amper kan verplaatsen en totaal werkonbekwaam is. Bovendien is er ook sprake van een depressie. Ten onrechte werd door de ambtenaar-geneesheer dan ook gesteld dat indien er geen behandeling aanwezig is in het land van herkomst dit niet betekent dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer, kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden. Verzoeker heeft immers een beperkte mobiliteit én kan zelfs niet meer werken. (schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel). De vraag stelt zich dan ook hoe verzoeker in zijn land van herkomst kan overleven, indien hij omwille van medische redenen niet kan werken. Verwerende partij heeft met dit gegeven geen rekening gehouden en kon dan ook niet zeggen dat er in hoofde van verzoeker, zelfs zonder behandeling, geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook de niet-wetenschappelijk onderbouwde bewering van de ambtenaar-geneesheer dat zelfs zonder behandeling de aandoening geen risico voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker vormt, is niet afdoende, minstens is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Immers zelfs wanneer de huidige (volgens de ambtenaar-geneesheer symptomatische) therapie van verzoeker geen enkele invloed kan hebben op diens genezing, dan nog kan niet worden ontkend dat een dergelijke therapie absoluut noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de aandoeningen van verzoeker en dus een wezenlijke invloed zal hebben op de fysieke integriteit van verzoeker. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van therapie en medicatie in het land van herkomst, diende dan ook weldegeelijk te worden nagegaan.

3. Ook in de rechtspraak van het EHRM blijkt bovendien duidelijk dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoeningen als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit) de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigert te doen, hoewel zulks reeds werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen. Niettegenstaande het EHRM tot op vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM evenwel het voorhanden zijn van een actuele directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit (in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte) niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (zie in het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr. 92.661, 30 november 2012). In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Aldus heeft het Hof geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen waarnaar ook verwerende partij verwijst, blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening actueel in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze niet 'uitermate kritiek' te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende

ernst, zoals blijkt uit de door verzoeker reeds voorgelegde medische attesten. Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46- 51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.). In casu heeft verzoeker in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen aangetoond in welke staat de gezondheidszorg in zijn land van herkomst zich bevindt en welke (desastreuze) gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Bovendien toonde hij ook aan dat hij om medische redenen niet meer kan werken, hetgeen uiteraard nefaste financiële gevolgen heeft om de reeds hoge medische kosten in Marokko te kunnen betalen. Verzoeker is er van overtuigd dat hij zulks niet zal kunnen betalen. Door enkel te stellen dat de aandoening geen directe bedreiging vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker (quod non), in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder evenwel verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, heeft verwerende partij de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, sowieso te beperkend geïnterpreteerd (schending van artikel 3 EVRM én schending van de motiveringsplicht). Zie ook de redenering in het arrest van de RvV 92.661, 30 november 2012. Verzoeker verwijst naar dit arrest en heeft de redenering dienaangaande eigen gemaakt, aangezien zulks ook in onderhavige zaak kan worden toegepast. Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook om deze reden op zijn plaats.

4. Niet alleen in de rechtspraak van het EHRM, doch ook uit een lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen. In het advies dd. 12.04.2013 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoeker, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek niet is gebeurd. Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat hij geen afdoende medische opvolging in zijn land van herkomst kan genieten. Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als ongegrond heeft afgewezen."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte niet onderzocht heeft of er een behandeling beschikbaar is in zijn thuisland en of die behandeling toegankelijk is. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met zijn beperkte mobiliteit en werkonbekwaamheid. Hij voert aan dat chronische lumbalgie werd vastgesteld aan zijn beide knieën zodat hij zich amper kan verplaatsen, en dat er ook sprake is van een depressie. Ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de ingeroepen medische toestand banaal is. Hij voert aan dat de beoordeling dat de medische toestand zelfs zonder behandeling geen aanleiding kan geven tot een mensonterende behandeling, niet medisch onderbouwd is en stelt dat niet kan worden ontkend dat de huidige therapie

noodzakelijk is voor het meer draaglijk maken van de aandoeningen. Hij kan de nodige medische behandeling in zijn land van herkomst niet bekostigen, gelet op de werkonbekwaamheid.

2.1.3. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In de mate verzoeker betoogt dat het medisch onderzoek ten onrechte werd beperkt tot een toetsing aan de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM en daarbij in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel werd nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, kan het volgende worden opgemerkt. De bestreden beslissing is genomen op basis van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 april 2013 dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Het wordt geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. In zijn advies stelde de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

"Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 52-jarige man restletsels heeft van een ongeval in januari 2009. Het gaat voornamelijk over de pijn en beperkte mobiliteit ter hoogte van de onderrug en de knieën. Er is ook sprake van een depressie.

Hij wordt medicamenteus behandeld en opgevolgd maar op basis van de beschikbare gegevens kan worden afgeleid dat de ernst van de aandoeningen banaal is en de behandeling symptomatisch. Zelfs zonder behandeling vormden de vermelde aandoeningen geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Indien de vermelde behandeling eventueel niet aanwezig is in het land van herkomst betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederd wordt behandeld."

De ambtenaar-geneesheer geeft uitdrukkelijk aan dat die beoordeling is gebaseerd op de voor hem beschikbare informatie, op basis waarvan hij besluit dat de ernst van de aandoeningen banaal is en dat de eventuele afwezigheid van de vermelde behandeling in het land van herkomst niet betekent dat betrokkene onmenselijk of vernederd wordt behandeld.

Uit de door hem aangehaalde medische informatie blijkt dat hij rekening hield met het chronisch karakter van de pijnklachten van de onderrug en knieën, zie standaard medisch getuigschrift van 16 september 2010, met de kwalificatie "lumbalgie", het gegeven dat een depressie werd vastgesteld, de beperkte mobiliteit en de arbeidsongeschiktheid van 33%, zoals geattesteerd op 7 juni 2010 door Dr. Leyns, en die minstens twee jaar zou duren.

Uit de vaststelling dat de ernst van de aandoeningen banaal is en de behandeling symptomatisch, volgt evenwel dat daarmee ook impliciet werd nagegaan dat het in casu geen ziekte betrof die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Het gegeven dat de - juridisch betwistbare - overwegingen met betrekking tot het gebrek aan een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit en artikel 3 van het EVRM die de ambtenaar-geneesheer in zijn advies toevoegt zijn bijgevolg volstrekt overbodig, doch doen geen afbreuk aan de vaststelling dat geen behandeling actueel nodig is, zodat niet verder moest worden nagegaan of er een behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst. Het betoog van verzoeker dat de behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk is en dat hij niet de financiële middelen heeft, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aldus ligt geen schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle . redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker stelt "totaal" arbeidsonbekwaam te zijn, toont hij dit niet aan door middel van enig objectief element en formuleert hij niet dat het medisch dossier een dergelijk objectief element zou bevatten. Uit het medisch dossier blijkt enkel dat bij standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2010

werd geattesteerd dat hij minstens twee jaar 33% arbeidsongeschikt zou zijn, wat geen bewijs kan vormen van de verklaring van verzoeker dat hij op heden nog steeds totaal arbeidsongeschikt zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat niet kan worden ontkend dat de huidige therapie noodzakelijk is voor het meer draaglijk maken van de aandoeningen, beperkt hij zich tot een loutere bewering, zonder enig objectief element aan te duiden, waarvan de ambtenaar-geneesheer op de hoogte kon zijn, en dat zijn stelling ondersteunt.

Verzoeker geeft louter aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat de gevolgde medicamenteuze behandeling louter symptomatisch is en dat zelfs een eventuele afwezigheid ervan geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder voldoende duidelijk te maken omwille van welke concrete objectieve elementen hij meent dat die beoordeling kennelijk onredelijk is, in het licht van het medisch dossier.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd onderzocht en dat niet diende te worden nagegaan of er adequate behandelingen voorhanden zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Het middel tegen het bevel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst. Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan. Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161: 'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.' Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van zijn medische situatie. Een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 16.04.2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

2.2.2. Het middel faalt in feite waar verzoeker stelt dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de door hem aangehaalde medische elementen bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het eerste middel is bovendien reeds gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat de beoordeling van zijn medische toestand en de daaruit voortkomende gevolgtrekkingen kennelijk

foutief of onredelijk zouden zijn. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk onredelijk wijze concludeerde dat de eventuele afwezigheid van de vermelde behandeling in het land van herkomst niet betekent dat betrokkene onmenselijk of vernederd wordt behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd onderzocht en dat niet diende te worden nagegaan of er adequate behandelingen voorhanden zijn in zijn land van herkomst.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC